

عربی، زبان، قرآن ۳

نکات ترجمه ای مفعول مطلق

در این قسمت به تعریف قاعده ای از «مفعول مطلق تأکیدی و نوعی» می‌پردازیم.

(۱) «مفعول مطلق تأکیدی»: مصدری ست (جامد)، نکره، منصوب؛ (با ظاهر؛ اَ لَ ، ةَ لَ) از

جنس خود فعلِ مورد نظر، که برای

«تأکید بر انجام و وقوع فعل» به کار می‌رود

- نُجَاهِدُ فِي سَبِيلِ الدِّفَاعِ عَنْ وَطَنِنَا مُجَاهِدَةً! / - يُحْسِنُ الْمُؤْمِنُ إِلَى أَصْدِقَائِهِ إِحْسَانًا!

- نَزَّلَ اللَّهُ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا لَهْدَايَةٍ لِّلْبَشَرِ!

«ترجمه مفعول مطلق تأکیدی»: در ترجمه «مفعول مطلق تأکیدی» هرگز مصدر مورد نظر

ترجمه نمی‌شود و به جای ترجمه «مصدر» از «قیودی» مانند؛ «حتماً - بی‌گمان - قطعاً - مسلماً

- یقیناً - بدون شک» قبل از «ترجمه‌ی فعل» استفاده می‌کنیم.

(۱) اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا! خداوند را قطعاً یاد کنید.

(۲) نَزَّلَ اللَّهُ الْقُرْآنَ تَنْزِيلًا! خداوند قرآن را یقیناً نازل کرد.

(۳) الطُّلَابُ الْمُؤَدَّبُونَ يَحْتَرِمُونَ وَالِدِيهِمْ إِحْتِرَامًا! دانش‌آموزان مؤدب به پدر و مادرشان قطعاً

احترام می‌گذارند.

(۲) «مفعول مطلق نوعی (بیانی)»: مصدری ست (جامد)، منصوب (ـَ ، اَ لَ ، ةَ لَ) از

جنس خود فعلِ مورد نظر،

که برای «بیان نوع یا کیفیت وقوع فعل» به کار می‌رود، و همواره بعد از آن؛ «مضاف الیه یا

صفت (مفرد - جمله وصفیه)» دیده می‌شود.

- يَعْيشُ الْبَخِيلُ فِي الدُّنْيَا عَيْشَ الْفُقَرَاءِ! / - يُحَاسِبُ الْبَخِيلُ فِي الْآخِرَةِ مُحَاسَبَةً

الْأَغْنِيَاءِ! /

- قَرَأْتُ آيَاتٍ مِنَ الْقُرْآنِ قِرَاءَةً تُؤَثِّرُ فِي الْقَلْبِ!

- (إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا) /